

Europeiska
unionens råd

Bryssel den 30 november 2023
(OR. en)

16149/23

**Interinstitutionellt ärende:
2023/0438(COD)**

**COPEN 423
DROIPEN 172
MIGR 433
COSI 240
JAI 1587
CODEC 2359**

FÖRSLAG

från:	Europeiska kommissionens generalsekreterare, undertecknat av Martine DEPREZ, direktör
inkom den:	28 november 2023
till:	Thérèse BLANCHET, generalsekreterare för Europeiska unionens råd
Komm. dok. nr:	COM(2023) 755 final
Ärende:	Förslag till EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV om fastställande av minimiregler för att förebygga och motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen samt om ersättande av rådets direktiv 2002/90/EG och rådets rambeslut 2002/946/RIF

För delegationerna bifogas dokument – COM(2023) 755 final.

Bilaga: COM(2023) 755 final

EUROPEISKA
KOMMISSIONEN

Bryssel den 28.11.2023
COM(2023) 755 final

2023/0439 (COD)

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om fastställande av minimiregler för att förebygga och motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen samt om ersättande av rådets direktiv 2002/90/EG och rådets rambeslut 2002/946/RIF

MOTIVERING

1. BAKGRUND TILL FÖRSLAGET

• Motiv och syfte med förslaget

Migrantsmuggling är en brottslig verksamhet som utförs utan respekt för människoliv och berövar människor deras värdighet i vinstsyfte. Den kränker de grundläggande rättigheterna och undergräver EU:s mål för migrationshantering.

Arbetet för att bekämpa och förebygga migrantsmuggling är en av Europeiska unionens prioriteringar och är avgörande för den övergripande hanteringen av irreguljär migration. Kriminella nätverk utnyttjar människors desperation och använder land-, sjö- och flygvägar för att underlätta irreguljär migration. De utsätter migranterna för livsfara och försöker på alla sätt maximera sina vinster.

Kommissionens ordförande Ursula von der Leyen efterlyste i sitt tal om tillståndet i unionen den 13 september 2023 en uppdatering av det över 20 år gamla befintliga rättsliga ramverket, i syfte att förstärka alla verktyg EU har till sitt förfogande för att effektivt motverka migrantsmuggling. Hon efterlyste också en ny styrningsstruktur vad gäller migrantsmuggling och en mer framträdande roll för EU-byråerna och i synnerhet Europol. Hon betonade att det är nödvändigt att samarbeta med partner för att ta itu med detta globala problem, vilket är skälet till att kommissionen anordnar en internationell konferens för att skapa en global allians med en uppmaning till insatser mot migrantsmuggling.

Migrantsmugglingen till och inom EU är större än någonsin. Den gynnas av en ökad efterfrågan på grund av framväxande och allt djupare kriser, särskilt recessioner, miljökriser orsakade av klimatförändringar samt konflikter och demografiskt tryck i många tredjeländer. Migrantsmuggling driver på ökningen av irreguljära inresor till EU: under 2022 upptäcktes omkring 331 000 irreguljära gränspassager vid EU:s yttre gränser, den högsta nivån sedan 2016, vilket motsvarar en ökning med 66 % jämfört med föregående år¹. Under 2023, fram till slutet av september, upptäcktes omkring 281 000 irreguljära gränspassager vid EU:s yttre gränser, vilket är en ökning med 18 % jämfört med samma period 2022. Detta sammanfaller med en ökning av smugglingen, vilket framgår av det rekordhöga antal (15 000) migrantsmugglare som medlemsstaterna rapporterade till Frontex under 2022². Med tanke på ökningen av irreguljära inresor under 2023 och de olika globala kriserna i en rad ursprungs- och transitländer kan man förvänta sig ständigt höga och potentiellt ökande migrationsflöden till Europa³ och därmed sammanhängande smuggling.

Enligt uppskattningar använder över 90 % av de irreguljära migranter som når EU sig av tjänster som tillhandahålls av smugglare⁴, som oftast är organiserade i kriminella grupper. Dessutom går smugglingsnätverkens brottsliga verksamhet med betydande vinst. På global nivå uppskattas nätverkens vinst till mellan 4,7 och 6 miljarder euro om året⁵. Ett kraftfullt och beslutsamt svar på smugglarnas verksamhet är därför av största vikt för att minska den

¹ Frontex, *Risk Analyses for 2023/2024*.

² Frontex, *Risk Analyses for 2023/2024*.

³ Frontex, *Risk Analyses for 2023/2024*.

⁴ Eurostats bedömning.

⁵ FN:s drog- och brottsbekämpningsbyrå, *Global study on smuggling of migrants*, 2018.

irreguljära migrationen. Det uppskattas att de hänsynslösa migrantsmugglarnas verksamhet, särskilt till havs, har resulterat i ett chockerande dödstal på över 28 000 personer⁶ sedan 2014.

Omkring hälften av migrantsmugglingsnätverken sysslar också med andra brott, som människohandel och vapen- och narkotikasmuggling, samtidigt som de underlättar otillåtna förflyttningar inom EU. De brottsbekämpande och rättsliga myndigheterna står inför många och ständigt föränderliga utmaningar: smugglarnas förmåga att snabbt ändra sina tillvägagångssätt; den ökade användningen av hot och våld mot migranterna och de brottsbekämpande myndigheterna⁷; svårigheten att lokalisera och gripa smugglare som gömmer sig i länder utanför EU; användningen av en mängd olika transportmedel, bland annat icke sjövärdiga farkoster som är svåra att upptäcka (som fiskebåtar och hemmabyggda metallbåtar) och vägfordon där migranter på farliga sätt göms, samt kommersiella flygningar och charterflygningar som används allt oftare för att transportera migranter till länder som ligger nära eller gränsar till EU, varifrån migranter sedan försöker ta sig in i EU på ett irreguljärt sätt⁸; användning av digitala verktyg i alla skeden av processen, med onlinereklam för smuggling (vilka tjänster och rutter som erbjuds och hur mycket de kostar) och för förfälskning av dokument; användning av kryptovalutor, digitala pengar eller andra inofficiella betalningsformer (t.ex. *hawala*)⁹.

För att upplösa organiserade kriminella nätverk som kan kränka människors rättigheter och orsaka dödsfall, samt för att motverka den ökade irreguljära migrationen till EU, är det avgörande att ta itu med migrantsmuggling. En övergripande och hållbar strategi för migration kräver en kombination av robusta och effektiva åtgärder varigenom man på samma gång vårdar ömsesidigt fördelaktiga partnerskap med ursprungs- och transitländer, tar itu med migrationens – och i synnerhet den irreguljära migrationens – bakomliggande orsaker och bekämpar organiserad brottslighet, inbegripet migrantsmuggling och människohandel. I den övergripande migrationsstrategin i den nya migrations- och asylpakten¹⁰ står åtgärderna för att motverka och förebygga migrantsmuggling i centrum.

Det är nödvändigt att modernisera och stärka EU:s befintliga rättsliga och operativa ramverk mot migrantsmuggling och därigenom förbättra unionens verktyg för att förebygga och reagera på denna ständigt föränderliga brottslighet, bland annat inom ramen för unionens och dess medlemsstaters rättsliga skyldigheter enligt internationell rätt enligt FN:s tilläggsprotokoll mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen.

Detta förslag till direktiv ingår i en uppsättning åtgärder som genomför ordförande Ursula von der Leyens uppmaning om att modernisera och stärka den befintliga rättsliga ramen och förse unionen med ändamålsenliga regler. Det uppdaterar och moderniserar EU:s befintliga straffrättsliga bestämmelser i paketet för att motverka hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse, som består av direktiv 2002/90/EG om definition av hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse¹¹ och rambeslut 2002/946/RIF om förstärkning av den straffrättsliga ramen för att förhindra hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse¹².

⁶ Internationella organisationen för migration, projektet Missing migrants, som finns på: <https://missingmigrants.iom.int/region/mediterranean>.

⁷ Europol, *Criminal Networks in Migrant Smuggling*, Europol Spotlight, 2023.

⁸ Frontex, *Risk Analyses for 2023/2024*.

⁹ Europol, *Criminal Networks in Migrant Smuggling*, Europol Spotlight, 2023.

¹⁰ COM(2020) 609 final.

¹¹ EUT L 328, 5.12.2002, s. 17.

¹² EUT L 328, 5.12.2002, s. 1.

Detta förslag åtföljs av kommissionens förslag till förordning¹³ som syftar till att fördjupa polissamarbetet och öka Europol's befogenheter i fråga om migrantsmuggling och människohandel, särskilt genom att kodifiera inrättandet av Europeiska centrumet mot migrantsmuggling inom Europol och stärka dess befogenheter inom detta område. Förslaget stärker Europol's strategiska och operativa uppgifter i kampen mot migrantsmuggling vad gäller styrning av och stöd till centrumets verksamhet och identifiering och genomförande av operativa prioriteringar och åtgärder. Genom förordningen inrättas en styrningsram som omfattar medlemsstaternas enheter med ansvar för att bekämpa migrantsmuggling, samt kommissionen och andra EU-organ. Samarbetet mellan Frontex och Eurojust stärks, liksom samarbetet mellan Europol och tredjeländer.

Paketet läggs fram samma dag som en internationella konferensen hålls där en global allians för att motverka migrantsmuggling lanseras. Genom denna konferens skapar kommissionen ett ramverk för ett starkt politiskt samarbete med internationella partner för att gemensamt bekämpa migrantsmuggling runt om i världen.

Dessa tre initiativ kompletterar de befintliga initiativen för att bekämpa migrantsmuggling, då de genomför EU:s förnyade åtgärdsplan mot smuggling av migranter (2021–2025)¹⁴ genom att modernisera EU:s befintliga rättsliga ram för sanktioner mot migrantsmugglare som agerar längs migrationsrutterna och fastställer en förnyad rättslig, operativ och internationell ram för samarbete mot migrantsmuggling under de kommande åren.

Tillsammans syftar dessa förslag till att modernisera den rättsliga ramen för att bekämpa migrantsmuggling och säkerställa att vi har de rättsliga och operativa verktyg som krävs för att reagera på smugglarnas nya metoder, i enlighet med kommissionens arbetsprogram för 2024, som tillkännagavs den 17 oktober 2023.

Bakgrund till förslaget

EU:s befintliga rättsliga ram om hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i EU antogs 2002 enligt bestämmelser som gällde innan Lissabonfördraget antogs. Det allmänna syftet med det föreliggande förslaget till direktiv är att skapa ett modernt straffrättsligt EU-instrument som tydligt definierar och på ett verkningsfullt sätt bestraffar brottet hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i EU, i enlighet med bestämmelserna i artikel 83 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och FN:s tilläggsprotokoll mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen.

Detta förslag till direktiv har följande specifika mål:

- *Säkerställa ändamålsenliga utredningar, straffrättsliga ingripanden och påföljder för organiserade kriminella nätverk som gör sig skyldiga till migrantsmuggling*

2017 års Refit-utvärdering av det befintliga paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse, och den efterföljande övervakningen av dess genomförande, pekade på de utmaningar som en bred brottsrubricering medför. Där påpekades i synnerhet att paketet inte har varit ändamålsenligt för att skapa klarhet och rättssäkerhet i fråga om skillnaden mellan humanitärt bistånd och underlättande av irreguljär migration, på grund av den breda brottsrubriceringen och avsaknaden av undantag. Detta förslag klargör vilka brott som bör kriminaliseras, nämligen hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse för att erhålla ekonomiska eller materiella fördelar eller löften om detta, hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse som med stor sannolikhet kommer att orsaka allvarlig skada för en person, även

¹³ COM(2023) 754 final.

¹⁴ COM(2021) 591 final.

om gärningen genomförs utan ekonomiska eller materiella fördelar, samt offentlig uppmaning till tredjelandsmedborgare, till exempel via internet, att olovligt resa in i, transitera genom eller vistas i Europeiska unionen. I förslaget klargörs också att syftet med direktivet inte är att kriminalisera de tredjelandsmedborgare som smugglas för att de blir smugglade, inte heller bistånd till familjemedlemmar eller humanitärt bistånd och stöd till grundläggande mänskliga behov som ges till tredjelandsmedborgare i enlighet med rättsliga skyldigheter.

Enligt den preciserade brottsrubriceringen av hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse kan detta brott äga rum inom varje medlemsstats territorium, vilket underlättar det rättsliga samarbetet mellan medlemsstaterna.

– *Mer harmoniserade påföljder som tar hänsyn till brottets svårhetsgrad*

Sedan paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse antogs 2002 har kriminella nätverk som ägnar sig åt migrantsmuggling i allt högre grad tillgripit våld mot migranter och brottsbekämpande myndigheter, vilket utgör en fara för människors liv. Genom förslaget införs en brottsrubricering för grova brott (t.ex. brott som utförs av en organiserad kriminell grupp, orsakar allvarlig skada, äventyrar liv eller hälsa, leder till dödsfall) med motsvarande högre nivåer av straffrättsliga påföljder. I förslaget till direktiv har miniminivån för maximistraff höjts jämfört med vad som föreskrivs i det befintliga paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse (enligt vilket maximistraffet ska vara minst 8 års fängelse). Den föreslagna miniminivån har fastställts med beaktande av den övergripande påföljdsordning som införs genom EU:s straffrättsliga instrument. Det huvudsakliga brottet ”hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse” beläggs med ett högsta fängelsestraff på minst 3 års fängelse, medan det högsta fängelsestraffet för motsvarande grova brott (t.ex. organiserad brottslighet, användning av grovt våld) är minst 10 år och för de grävsta brotten (som leder till dödsfall) minst 15 år.

– *Utvidgning av den rättsliga behörigheten*

De personer som organiserar och bedriver migrantsmuggling är ofta bosatta utanför EU och befinner sig därför utanför medlemsstaternas jurisdiktion. För att öka möjligheterna att bestraffa ledande kriminella som organiserar smuggling och för att undvika ett läge där ingen stat kan utöva jurisdiktion över allvarliga och tragiska smugglingsfall, t.ex. på internationellt vatten, utvidgas medlemsstaternas behörighet genom det föreslagna direktivet till att omfatta fall där hjälp till olovlig inresa till EU misslyckas och leder till tredjelandsmedborgares död; detta är exempelvis fallet när icke sjövärdiga båtar sjunker på internationellt vatten, alltså innan de når en medlemsstats eller ett tredjelands territorialvatten. Det föreslagna direktivet utvidgar också den rättsliga behörigheten i fråga om brott som begås ombord på fartyg eller luftfartyg som är registrerade i en medlemsstat eller som för dess flagg, och brott som begås av juridiska personer som bedriver affärsverksamhet i EU men som inte nödvändigtvis är etablerade där.

– *Förstärkning av medlemsstaternas resurser för att motverka och förebygga migrantsmuggling*

För att säkerställa att medlemsstaterna effektivt motverkar migrantsmuggling ställs i det föreslagna direktivet krav på att de måste se till att de relevanta brottsbekämpande och rättsliga myndigheterna har tillräckliga resurser och tillräcklig kompetens och specialisering för att säkerställa att de på ett ändamålsenligt sätt förebygger och utreder brott och lagför gärningspersoner. Dessutom bör medlemsstaterna också förebygga migrantsmuggling genom informations- och upplysningskampanjer samt forsknings- och utbildningsprogram.

– *Förbättring av insamling och rapportering av uppgifter*

Bristen på tillförlitliga, heltäckande och jämförbara uppgifter om fall av migrantsmuggling och straffrättsliga åtgärder på nationell och europeisk nivå har i 2017 års utvärdering¹⁵ utpekats som ett allvarligt hinder för bedömningen av effekterna av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i medlemsstaterna. Dessutom utgör denna brist ett hinder för de nationella beslutsfattarnas och rättstillämparnas arbete med att övervaka sina åtgärder och mäta hur ändamålsenliga de är. För att åtgärda denna brist och förbättra övervakningen måste medlemsstaterna, enligt förslaget, årligen samla in och rapportera statistiska uppgifter. Detta bidrar till att öka kunskapen om hur utbredd och hurudan migrantsmugglingen är, hur många fall som upptäcks och hur de behandlas i medlemsstaternas straffrättsliga system, vilket stöder evidensbaserat beslutsfattande.

- **Förenlighet med befintliga bestämmelser inom området**

Detta förslag är i linje med den nya migrations- och asylpakten och de kraftfulla europeiska insatser mot migrantsmuggling inom och utanför EU som där föreskrivs som en viktig del av den övergripande strategin för migration. Det ingår i genomförandet av EU:s förnyade åtgärdsplan mot smuggling av migranter (2021–2025)¹⁶ genom att uppdatera och modernisera EU:s befintliga rättsliga ram för påföljder mot migrantsmugglare som agerar längs migrationsrutterna. Förslaget är förenligt och samstämmigt med de EU-handlingsplaner som kommissionen har lagt fram för migrationsrutterna genom centrala Medelhavet, östra Medelhavet, västra Medelhavet, Atlanten och västra Balkan, samt med verktygslådan för att förhindra att kommersiella transportmedel används för att underlätta irreguljär migration till EU¹⁷ och förslaget till förordning om åtgärder mot transportföretag som underlättar eller ägnar sig åt människohandel eller smuggling av migranter i samband med olaglig inresa till Europeiska unionens territorium¹⁸. Det ligger också i linje med de åtaganden som gjorts på internationell nivå om övergripande partnerskap om migration.

Detta förslag är också förenligt med FN:s tilläggsprotokoll mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, i vilket Europeiska unionen är part. Enligt tilläggsprotokollet är ekonomiska eller andra materiella fördelar brottsrekvisit, och där föreskrivs att tredjelandsmedborgare inte ska lagföras enligt protokollet för att ha varit föremål för brottet.

Förslaget stöder målen i EU:s strategi för en säkerhetsunion¹⁹, EU:s strategi för att bekämpa organiserad brottslighet 2021–2025²⁰ och EU:s strategi mot människohandel 2021–2025²¹ samt den reviderade EU-strategin för sjöfartsskydd²².

Förslaget är förenligt med kommissionens vägledning från 2020 om genomförandet av EU-reglerna om definition och förebyggande av hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse²³, där det slås fast att humanitärt bistånd som föreskrivs i lag (till exempel inom ramen för sök- och räddningsinsatser) varken kan eller får kriminaliseras, att kriminalisering av icke-statliga aktörer som under iakttagande av den relevanta rättsliga ramen utför sök- och räddningsinsatser till havs utgör en överträdelse av internationell rätt och därför inte är tillåten

¹⁵ SWD(2017) 117 final.

¹⁶ COM(2021) 591 final.

¹⁷ Se https://ec.europa.eu/commission/presscorner/detail/sv/ip_23_3057.

¹⁸ COM(2021) 753 final.

¹⁹ COM(2020) 605 final.

²⁰ COM(2021) 170 final.

²¹ COM(2021) 171 final.

²² Rådets slutsatser 14280/23 av den 24 oktober 2023 om den reviderade EU-strategin för sjöfartsskydd och dess handlingsplan.

²³ EUT C 323, 1.10.2020, s. 1.

enligt EU-rätten, och att, i tillämpliga fall, en bedömning av huruvida en handling omfattas av begreppet ”humanitärt bistånd” – ett begrepp som inte kan tolkas på ett sätt som gör det möjligt att kriminalisera en gärning som föreskrivs i lag – bör göras från fall till fall, med beaktande av alla relevanta omständigheter.

- **Förenlighet med unionens politik inom andra områden**

Förslaget till direktiv ligger i linje med unionens politiska mål, särskilt med följande:

- Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU av den 3 april 2014 om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen samt förslaget till direktivet om återvinning och förverkande av tillgångar²⁴.
- Konventionen om ömsesidig rättslig hjälp i brottmål mellan Europeiska unionens medlemsstater.
- Direktiv 2014/41/EU om en europeisk utredningsorder på det straffrättsliga området.
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/29/EU av den 25 oktober 2012 om fastställande av miniminormer för brottsoffers rättigheter och för stöd till och skydd av dem samt om ersättande av rådets rambeslut 2001/220/RIF.
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/36/EU av den 5 april 2011 om förebyggande och bekämpande av människohandel, om skydd av dess offer och om ersättande av rådets rambeslut 2002/629/RIF.
- Rådets direktiv 2004/81/EG av den 29 april 2004 om uppehållstillstånd till tredjelandsmedborgare som har fallit offer för människohandel eller som har fått hjälp till olaglig invandring och vilka samarbetar med de behöriga myndigheterna.
- Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/794 av den 11 maj 2016 om Europeiska unionens byrå för samarbete inom brottsbekämpning (Europol).
- Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2018/1727 av den 14 november 2018 om Europeiska unionens byrå för straffrättsligt samarbete (Eurojust), och om ersättning och upphävande av rådets beslut 2002/187/RIF.
- Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022 om en inre marknad för digitala tjänster och om ändring av direktiv 2000/31/EG (förordningen om digitala tjänster).
- Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/52/EG av den 18 juni 2009 om minimistandarder för sanktioner och åtgärder mot arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt.
- Rådets rambeslut 2009/948/RIF om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden samt förslaget till förordning om överföring av straffrättsliga förfaranden²⁵.

Detta förslag påverkar inte tillämpningen av direktiv 2004/38/EG²⁶ och utträdesavtalet mellan EU och Förenade kungariket²⁷. Förslaget ändrar inte i något avseende direktiv 2004/38/EG eller utträdesavtalet mellan EU och Förenade kungariket.

²⁴ COM(2022) 245 final.

²⁵ COM(2023) 185 final.

²⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och

2. RÄTTSLIG GRUND, SUBSIDIARITETSPRINCIPEN OCH PROPORTIONALITETSPRINCIPEN

• Rättslig grund

Den rättsliga grunden för detta förslag är artikel 83.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt (*EUF-fördraget*), som fastställer EU:s befogenhet att fastställa minimiregler om en tillnärmning av medlemsstaternas straffrättsliga lagar och andra författningar visar sig nödvändig för att säkerställa att unionens politik på ett område som omfattas av harmoniseringsåtgärder ska kunna genomföras effektivt. Den gemensamma invandringspolitiken, särskilt villkoren för inresa och vistelse, olaglig invandring och olaglig vistelse, samt förvaltningen av EU:s yttre gränser omfattas redan av harmonisering genom unionens regelverk på det område som omfattas av EUF-fördraget avdelning V (Ett område med frihet, säkerhet och rättvisa), kapitel 2 (Politik som gäller gränskontroll, asyl och invandring), och det är nödvändigt att säkerställa att denna politik genomförs på ett effektivt sätt genom tillnärmning av medlemsstaternas straffrättsliga lagar och andra författningar.

• Subsidiaritetsprincipen

Migrantsmuggling är ett gränsöverskridande brott som direkt påverkar unionen, dess yttre gränser och ofta mer än en medlemsstat samtidigt. Medlemsstaterna kan inte på egen hand framgångsrikt ta itu med denna gränsöverskridande brottslighet. Ytterligare tillnärmning av brottsrubriceringen, påföljdsnivåerna och de tillämpliga förebyggande åtgärderna i medlemsstaterna kan säkerställa mer ändamålsenliga åtgärder för att upptäcka, utreda och lagföra migrantsmuggling och förhindra olika former av ”forumshopping” (varigenom brottslingar utnyttjar system med mindre stränga påföljder).

För att öka påföljdernas avskräckande verkan i unionen införs genom förslaget grova brott, för vilka det finns motsvarade högre påföljder, samt försvårande omständigheter, till exempel vid återfall och vid brott som begås av en offentlig tjänsteman eller av en person som bär skjutvapen. Enligt den information som kommissionen förfogar över varierar de högsta straffrättsliga påföljderna för hjälp till olovlig inresa och transitering i medlemsstaterna från upp till 1 års fängelse i Belgien och Spanien till upp till 10 års fängelse i Bulgarien, Cypern, Irland och Slovenien. De straffrättsliga påföljderna för underlättande av vistelse i medlemsstaterna varierar från upp till 1 år i Belgien, Estland, Spanien, Tjeckien och Österrike till upp till 15 år i Cypern. 15 medlemsstater²⁸ har sedan 2015 funnit det lämpligt att ändra sin nationella lagstiftning (och i tre andra medlemsstater²⁹ är ändringar för närvarande under behandling). Bland ändringarna finns bland annat strängare påföljder³⁰, kriminalisering av försök till smuggling³¹ och undantag för humanitärt bistånd som underlättar otillåten transitering³².

I enlighet med subsidiaritets- och proportionalitetsprinciperna enligt artikel 5.3 i EU-fördraget kan förslagets mål inte i tillräckligt hög grad uppnås av medlemsstaterna och de kan därför

om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG, EUT L 158, 30.4.2004, s. 77.

²⁷ Avtal om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen 2019/C 384 I/01, EUT C 384 I, 12.11.2019, s. 1.

²⁸ Belgien, Bulgarien, Cypern, Grekland, Frankrike, Kroatien, Ungern, Irland, Italien, Malta, Nederländerna, Polen, Portugal, Slovenien och Slovakien.

²⁹ Frankrike, Nederländerna och Slovakien.

³⁰ Cypern, Italien, Nederländerna och Slovenien.

³¹ Belgien.

³² Frankrike.

bättre uppnås på unionsnivå. På grund av att migrantsmuggling är gränsöverskridande, och med beaktande av redan befintlig EU-lagstiftning, förväntas åtgärder på EU-nivå bli mer ändamålsenliga och effektiva och skapa ett konkret mervärde jämfört med åtgärder som vidtas av enskilda medlemsstater. Åtgärder från EU:s sida skulle skapa mervärde genom att ytterligare tillnärma medlemsstaternas straffrätt och bidra till att säkerställa att medlemsstaterna följer samma spelregler.

- **Proportionalitetsprincipen**

I enlighet med proportionalitetsprincipen i artikel 5.4 i fördraget om Europeiska unionen är det föreslagna direktivet begränsat till vad som är nödvändigt för att stärka EU:s ram för förebyggande och bekämpning av migrantsmuggling och går inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå de aktuella politiska målen.

För att specifikt ta itu med allvarliga former av migrantsmuggling, till exempel sådana som leder till allvarlig skada eller förlust av människoliv, som för närvarande inte uttryckligen nämns i paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse, införs genom förslaget till direktiv en brottsrubricering för särskilt grova brott samt en uppsättning försvårande respektive förmildrande omständigheter, vilket säkerställer att de straffrättsliga påföljderna är proportionella, i enlighet med principen om proportionalitet i fråga om straff i artikel 49.3 i stadgan.

- **Val av instrument**

I enlighet med artikel 83.2 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt kan tillnärmning av medlemsstaternas straffrättsliga lagar och andra författningar som är nödvändig för att säkerställa att unionens politik på ett område som omfattas av harmoniseringsåtgärder ska kunna genomföras effektivt endast uppnås genom ett direktiv som antas av Europaparlamentet och rådet i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet.

3. RESULTAT AV EFTERHANDSUTVÄRDERINGAR, SAMRÅD MED BERÖRDA PARTER OCH KONSEKVENSBEDÖMNINGAR

- **Efterhandsutvärderingar/kontroller av ändamålsenligheten med befintlig lagstiftning**

En utvärdering av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse genomfördes 2017 inom ramen för kommissionens program om lagstiftningens ändamålsenlighet och resultat (Refit-programmet). Syftet var att bedöma om paketet var ändamålsenligt. I detta syfte utvärderades de befintliga bestämmelsernas ändamålsenlighet, effektivitet, relevans, samstämmighet och EU-mervärde. Utvärderingen visade att alla medlemsstater har införlivat paketet och ändrat sin lagstiftning i enlighet med detta. Genom antagandet av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse klargjordes skillnaden mellan migrantsmuggling och människohandel, och det blev möjligt att ytterligare tillnärma brottsrubriceringen genom att alla medlemsstater införde påföljder för hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse.

Resultatet av utvärderingen visade att det finns en allvarlig brist på tillförlitliga och jämförbara uppgifter om fall av migrantsmuggling och straffrättsliga åtgärder på nationell och europeisk nivå, och denna brist påverkade nästan alla utvärderingskriterier. På grund av den begränsade tillgången till uppgifter är det inte möjligt att bedöma hur och i vilken utsträckning vare sig den ökade upptäckten och lagföringen av hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse eller det fördjupade samarbetet mellan medlemsstaterna direkt kan kopplas till genomförandet av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering

och vistelse. Insamling och analys av tillförlitliga och aktuella statistiska uppgifter om brottslighet och straffrätt är oundgängliga för att utveckla en evidensbaserad politik på EU-nivå.

Tillgängliga uppgifter och synpunkter från berörda parter har belyst såväl negativa som positiva faktorer i fråga om hur väl paketet lett till att dess mål uppnåtts. Till exempel har lagstiftningens avskräckande verkan ifrågasatts mot bakgrund av den ökande migrantsmugglingen till EU, samtidigt som tillnärmningen av den straffrättsliga ramen bedömdes mer positivt.

Skillnader noterades också mellan de olika kategorierna av berörda parter, som uttryckte olika och ibland motstridiga åsikter om olika aspekter av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse. De flesta av de personer och organisationer som rådfrågades var starkt positiva till en ändring av den nuvarande brottsrubriceringen. Trots att den nuvarande artikel 1.2 i direktivet om definition av hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse ger medlemsstaterna möjlighet att inte införa påföljder för hjälp till inresa eller passage i strid mot lagstiftningen om syftet med handlandet är att ge humanitärt stöd till personen i fråga har det faktum att denna bestämmelse inte är bindande kritiserats för att medföra en brist på tydlighet och rättssäkerhet. Företrädare för civilsamhället uttryckte oro över de upplevda riskerna för kriminalisering av bistånd som tillhandahålls av civilsamhällesorganisationer eller enskilda personer som bistår och/eller arbetar med irreguljära migranter.

Denna oro och kritik gällde humanitärt bistånd som tillhandahålls både på en medlemsstats territorium och vid gränserna eller på öppet hav, trots de olika rättsliga ramar som gäller för sådana handlingar. Analysen av genomförandet av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse har visat skillnaderna mellan medlemsstaternas tillvägagångssätt när det gäller brottsrubriceringen: i vissa medlemsstater har myndigheterna som praxis att fokusera på fall av hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse som begås för ekonomisk vinning eller av organiserade kriminella grupper. I andra medlemsstater har dock – på grund av den breda brottsrubriceringen – personer som tillhandahåller tjänster till irreguljära migranter i samband med sin yrkesverksamhet eller av osjälviska skäl också åtalats.

• **Samråd med berörda parter**

Kommissionen har hållit en rad riktade samråd med ett brett spektrum av berörda parter om genomförandet av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse. Dessa samråd omfattade medlemsstaternas brottsbekämpande och rättsliga myndigheter, relevanta EU-organ (Eurojust, Europol, Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån, Europeiska unionens byrå för grundläggande rättigheter) och företrädare för civilsamhället som rådfrågades i samband med utarbetandet av utvärderingen av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse (2017), utarbetandet av kommissionens vägledning om genomförandet av EU:s regler om definition och förebyggande av hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse (2020) och utarbetandet av EU:s förnyade åtgärdsplan mot smuggling (2021–2025), samt som en del av övervakningen och kartläggningen av genomförandet av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i medlemsstaterna (2023).

I allmänhet gjorde de berörda parterna en positiv bedömning av tillnärmningen av den straffrättsliga ramen i medlemsstaterna. Olika kategorier av berörda parter uttryckte olika åsikter om brottsrubriceringen och möjligheten att inte tillämpa undantag för gärningar som motiveras av humanitära skäl. Företrädare för organisationer i det civila samhället betonade att en bred brottsrubricering leder till bristande tydlighet och rättssäkerhet samt till risker för kriminalisering av humanitärt bistånd från organisationer i civilsamhället eller enskilda

personer som bistår och/eller arbetar med irreguljära migranter, medan medlemsstaterna inte såg något behov av att begränsa brottsrubriceringen eller att införa ett obligatoriskt undantag från kriminalisering. Eftersom skillnaderna mellan de nationella tillvägagångssätten i fråga om brottet hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse underminerar ändamålsenligheten med de gemensamma EU-åtgärderna, och för att fokusera på brott som begås med vinstsyfte, särskilt av organiserade kriminella grupper, krävs dock en tydlig definition av brottet. Samråden med Europol och Eurojust pekade också mot samma tillvägagångssätt, eftersom det skulle underlätta operativt samarbete och operativa insatser.

Under utarbetandet av detta förslag samrådde kommissionen med medlemsstaterna, Eurojust, Europol och Europeiska gräns- och kustbevakningsbyrån om de största luckorna i EU:s rättsliga och operativa ram och om möjliga åtgärder för att stänga dessa.

- **Konsekvensbedömning**

Förslaget läggs undantagsvis fram utan åtföljande konsekvensbedömning. Detta förslag bygger dock på de underlag som samlats in genom Refit-utvärderingen av paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse som genomfördes 2017, det offentliga samrådet om EU:s förnyade åtgärdsplan mot smuggling av migranter (2021–2025), den information och de underlag som tillhandahållits av Europol, Eurojust och Frontex samt på samarbetet med medlemsstaterna och det civila samhällets berörda parter inom ramen för övervakningen av genomförandet av den nuvarande rättsliga ramen. Den information och de underlag som samlades in under dessa samråd pekade på brister i fråga om en allvarlig brist på tillförlitliga och jämförbara uppgifter om fall av migrantsmuggling och om straffrättsliga åtgärder på nationell och europeisk nivå, behovet av att ytterligare anpassa brottsrubriceringen och definiera brottet tydligare enligt EU-lagstiftningen, särskilt när det gäller ekonomisk vinning, faktumet att undantaget från straffrättsliga påföljder för handlingar som syftar till att tillhandahålla humanitärt bistånd inte är bindande, de upplevda riskerna som åtföljer kriminalisering och den avskräckande verkan av den befintliga lagstiftningen.

- **Lagstiftningens ändamålsenlighet och förenkling**

I enlighet med kommissionens program för lagstiftningens ändamålsenlighet och resultat (Refit-programmet) bör alla initiativ som syftar till att revidera befintlig EU-lagstiftning sträva efter att förenkla och uppnå fastställda politiska mål på ett effektivare sätt, dvs. genom att minska onödiga regleringskostnader och den administrativa bördan för medlemsstaterna. Det föreslagna direktivet syftar till att förbättra medlemsstaternas förmåga att effektivt bekämpa migrantsmuggling, särskilt när det gäller hot och trender som har uppstått och utvecklats under de senaste två årtiondena sedan paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse trädde i kraft.

Förslaget kommer att innebära att det rättsliga landskapet blir mer enhetligt när det gäller kriminalisering av och påföljder för migrantsmuggling i medlemsstaterna. De nya reglerna förväntas öka rättssäkerheten när det gäller kriminaliserade gärningar och anpassa de straffrättsliga påföljderna till brottens svårhetsgrad.

- **Grundläggande rättigheter**

Detta förslag är förenligt med de grundläggande rättigheter och de principer som erkänns i artiklarna 2 och 6 i fördraget om Europeiska unionen och fastställs i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna (*stadgan*).

Flera av de grundläggande rättigheter och friheter som fastställs i stadgan är relevanta i samband med kampen mot migrantsmuggling. Dessa omfattar rätten till respekt för människans värdighet (artikel 1), rätten till liv och fysisk integritet (artiklarna 2 och 3), förbudet mot tortyr och omänsklig eller förnedrande bestraffning och behandling (artikel 4),

rätten till frihet och personlig säkerhet (artikel 6), respekt för privatlivet och familjelivet (artikel 7), rätten till skydd av personuppgifter (artikel 8), rätten till egendom (artikel 17), rätten till asyl (artikel 18), barnets rättigheter (artikel 24), rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol (artikel 47), presumptionen för oskuld och rätten till försvar (artikel 48), principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff (artikel 49) och rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott (artikel 50).

Eftersom detta förslag till direktiv inkluderar grova brott, försvårande respektive förmildrande omständigheter, ett påföljdssystem för juridiska personer och ett krav på förebyggande åtgärder, leder det till ökad effektivitet i kampen mot brottet migrantsmuggling och säkerställer att motåtgärderna är proportionerliga. Detta stärker också skyddet av alla relevanta grundläggande rättigheter för de berörda tredjelandsmedborgarna.

De bestämmelser som inför nya brott eller påföljder, eller ändrar brottsrubriceringen, har analyserats grundligt mot bakgrund av rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol, presumptionen för oskuld och rätten till försvar, principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff samt rätten att inte bli dömd eller straffad två gånger för samma brott. De har också analyserats mot bakgrund av respekten för mötes- och föreningsfriheten och rätten till familjeliv.

Införlivandet av detta direktiv i nationell lagstiftning måste ske med respekt för de grundläggande rättigheterna. Medlemsstaterna bör särskilt se till att utdömandet av påföljder är förenligt med principerna i stadgan, inbegripet rätten att inte vittna mot sig själv, rätten att tåga och förbudet mot att döma eller straffa någon två gånger för samma brott. Medlemsstaterna bör också säkerställa respekten för de processuella rättigheterna för misstänkta eller tilltalade i brottsmål, vilka fastställs i de sex direktiven om processuella rättigheter, dvs. Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU³³, 2012/13/EU³⁴, 2013/48/EU³⁵, (EU) 2016/343³⁶, (EU) 2016/800³⁷ och (EU) 2016/1919³⁸.

4. BUDGETKONSEKVENSER

Detta förslag har budgetkonsekvenser för unionen, särskilt de ytterligare personalresurser som Europeiska kommissionen behöver (4 heltidsekvivalenter) för att stödja medlemsstaterna i införlivandet och det korrekta genomförandet av det lagstiftningspaket där detta direktiv ingår tillsammans med förslaget till förordning om förstärkning av polissamarbetet för att förebygga, upptäcka och utreda migrantsmuggling och människohandel och om förstärkning av Europols stöd till förebyggande och bekämpande av sådana brott.

³³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2010/64/EU av den 20 oktober 2010 om rätt till tolkning och översättning vid straffrättsliga förfaranden, EUT L 280, 26.10.2010, s. 1.

³⁴ Europaparlamentets och rådets direktiv 2012/13/EU av den 22 maj 2012 om rätten till information vid straffrättsliga förfaranden, EUT L 142, 1.6.2012, s. 1.

³⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2013/48/EU av den 22 oktober 2013 om rätt till tillgång till försvarare i straffrättsliga förfaranden och förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder samt om rätt att få en tredje part underrättad vid frihetsberövande och rätt att kontakta tredje parter och konsulära myndigheter under frihetsberövandet, EUT L 294, 6.11.2013, s. 1.

³⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/343 av den 9 mars 2016 om förstärkning av vissa aspekter av oskuldspresumptionen och av rätten att närvara vid rättegången i straffrättsliga förfaranden, EUT L 65, 11.3.2016, s. 1.

³⁷ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/800 av den 11 maj 2016 om rättssäkerhetsgarantier för barn som är misstänkta eller tilltalade i straffrättsliga förfaranden, EUT L 132, 21.5.2016, s. 1.

³⁸ Europaparlamentets och rådets direktiv (EU) 2016/1919 av den 26 oktober 2016 om rättshjälp för misstänkta och tilltalade i straffrättsliga förfaranden och för eftersökta personer i förfaranden i samband med en europeisk arresteringsorder, EUT L 297, 4.11.2016, s. 1.

I bilagan till den finansieringsöversikt för rättsakt som åtföljer detta förslag och förslaget till förordning beskrivs och motiveras dessa behov närmare.

5. ÖVRIGA INSLAG

- **Genomförandeplaner samt åtgärder för övervakning, utvärdering och rapportering**

I enlighet med detta förslag till direktiv ska medlemsstaterna sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa det senast ett år efter dess ikraftträdande och underrätta kommissionen om texten till dessa bestämmelser. Motsvarande nationella bestämmelser måste uttryckligen hänvisa till detta direktiv.

- **Förklarande dokument (för direktiv)**

Det anses inte krävas några förklarande dokument om införlivandet.

- **Ingående redogörelse för de specifika bestämmelserna i förslaget**

Artikel 1 – Innehåll: I denna bestämmelse fastställs tillämpningsområdet för det föreslagna direktivet, vilket i synnerhet omfattar minimiregler om brottsrekvisit och påföljder för hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse för tredjelandsmedborgare i unionen, samt åtgärder för att motverka och förebygga detta brott.

Artikel 2 – Definitioner: I denna bestämmelse definieras de viktigaste begrepp som används i direktivet, nämligen ”tredjelandsmedborgare”, ”ensamkommande barn” och ”juridisk person”.

Artikel 3 – Brotten: I denna bestämmelse fastställs att det är ett brott att avsiktlig hjälpa en tredjelandsmedborgare att resa in i, transitera genom eller vistas på en medlemsstats territorium om det föreligger en faktisk eller utlovad ekonomisk eller materiell fördel, eller om brottet med stor sannolikhet kommer att orsaka allvarlig skada för en person. Offentlig uppmaning till tredjelandsmedborgare, till exempel via internet, att olovligt resa in i, transitera eller vistas i unionen betraktas också som ett brott. I skälen i förslaget betonas också att syftet med direktivet inte är att kriminalisera tredjelandsmedborgare för att de blivit föremål för smuggling. I skälen klargörs också att syftet med detta direktiv inte är att kriminalisera vare sig bistånd till familjemedlemmar eller humanitärt bistånd och stöd till grundläggande mänskliga behov som tillhandahålls tredjelandsmedborgare i enlighet med rättsliga skyldigheter.

Artikel 4 – Grova brott: I denna bestämmelse definieras brott med anknytning till allvarligare fall av hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen, t.ex. om brottet begås inom ramen för en kriminell organisation, orsakar allvarlig skada eller innebär livsfara för de berörda tredjelandsmedborgarna, begås med användning av grovt våld eller om de smugglade migranterna är särskilt utsatta, inbegripet ensamkommande barn. Hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse som leder till en eller flera tredjelandsmedborgares död är också ett grovt brott.

Artikel 5 – Anstiftan, medhjälp och försök: Enligt denna bestämmelse måste medlemsstaterna kriminalisera medhjälp, anstiftan och försök till de brott som avses i detta direktiv.

Artikel 6 – Påföljder för fysiska personer: I denna bestämmelse fastställs minimiregler för påföljderna för de brott och grova brott som definieras i detta direktiv. Medlemsstaterna bör se till att de straffrättsliga påföljderna för dessa brott är effektiva, proportionerliga och avskräckande. Den föreslagna påföljdsnivån återspeglar brottens svårhetsgrad. Det huvudsakliga brottet hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse bör vara belagt med ett

högsta fängelsestraff på minst 3 år. Grova brott bör beläggas med ett högsta fängelsestraff på minst 10 år. De grövsta brotten, särskilt de som leder till tredjelandsmedborgares död, bör beläggas med ett högsta fängelsestraff på minst 15 år. I den föreslagna artikeln fastställs också de ytterligare påföljder eller åtgärder som kan åläggas dömda fysiska personer.

Artikel 7 – Juridiska personers ansvar: I denna bestämmelse anges skyldigheten att säkerställa juridiska personers ansvar för brott som avses i detta direktiv, när brotten har begåtts till fördel för de juridiska personerna. I artikeln föreskrivs också att medlemsstaterna bör se till att juridiska personer kan ställas till svars för bristande övervakning och kontroll som har gjort det möjligt att begå ett brott till fördel för den juridiska personen. Dessutom bör den juridiska personens ansvar inte utesluta straffrättsliga förfaranden mot fysiska personer.

Artikel 8 – Påföljder för juridiska personer: I denna bestämmelse anges påföljder för juridiska personer som är inblandade i de brott som omfattas av detta förslag. Påföljderna måste stå i proportion till brottets svårhetsgrad. Utdömda böter bör variera mellan 3 % av den totala globala omsättningen för det grundläggande brottet, 5 % för grova brott och 6 % för grova brott som leder till dödsfall.

Artikel 9 – Försvårande omständigheter: I denna bestämmelse anges de försvårande omständigheter som de rättsliga myndigheterna ska beakta när de utdömer påföljder för de brott som definieras i detta direktiv.

Artikel 10 – Förmildrande omständigheter: I denna bestämmelse anges de förmildrande omständigheter som de rättsliga myndigheterna ska beakta när de utdömer påföljder för de brott som definieras i detta direktiv.

Artikel 11 – Preskriptionstider för straffbara gärningar: I denna bestämmelse fastställs preskriptionstider som ger de behöriga myndigheterna tillräckligt lång tid för att utreda och lagföra samt avkunna dom avseende de brott som omfattas av detta förslag, samt för att verkställa relevanta påföljder. I förslaget fastställs en kortaste preskriptionstid på mellan 7 år (i undantagsfall 5 år) och 15 år, beroende på brottets svårhetsgrad.

Artikel 12 – Behörighet: Enligt denna bestämmelse ska medlemsstaterna fastställa behörighet för de brott som definieras i detta förslag. Varje medlemsstat bör fastställa sin behörighet över brott som helt eller delvis begås på dess territorium, eller som begås av en medborgare eller stadigvarande bosatt eller på ett fartyg eller luftfartyg som är registrerat på dess territorium, eller till fördel för en juridisk person som är etablerad eller verksam på dess territorium. I bestämmelsen fastställs också att medlemsstaterna bör fastställa behörighet i fråga om försök som lett till de berörda tredjelandsmedborgarnas död.

Artikel 13 – Förebyggande insatser: Enligt denna bestämmelse ska medlemsstaterna vidta förebyggande åtgärder för att minska de brott som definieras i detta direktiv, till exempel genom informations- och upplysningskampanjer och utbildningsprogram.

Artikel 14 – Resurser: Syftet med denna bestämmelse är att säkerställa att de nationella myndigheter som ansvarar för att upptäcka, utreda, lagföra och avkunna dom avseende hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse har tillräckligt med kvalificerad personal och tillräckligt med de ekonomiska och tekniska resurser som krävs för att de ska kunna utföra sina uppgifter på ett ändamålsenligt sätt.

Artikel 15 – Utbildning: Enligt denna bestämmelse ska medlemsstaterna tillhandahålla specialiserad utbildning för behöriga myndigheter och deras personal och se till att det finns tillräckliga resurser för detta.

Artikel 16 – Utredningsverktyg: Denna bestämmelse syftar till att säkerställa att utredningsverktyg som föreskrivs i nationell lagstiftning för organiserad brottslighet eller andra allvarliga brott också kan användas vid hjälp till irreguljär migration.

Artikel 17 – Insamling av uppgifter och statistik: Denna bestämmelse tar upp behovet av att systematiskt samla in information om insatser för att motverka hjälp till irreguljär migration och att tillhandahålla statistiska uppgifter om detta brott för att utveckla en evidensbaserad politik på EU-nivå. Enligt bestämmelsen ska medlemsstaterna varje år samla in, offentliggöra och till kommissionen lämna relevanta statistiska uppgifter.

Artikel 18 – Ersättande av rådets direktiv 2002/90/EG och rådets rambeslut 2002/946/RIF: Denna bestämmelse ersätter de nuvarande bestämmelserna om kriminalisering av hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i förhållande till de medlemsstater som är bundna av detta direktiv.

Artikel 19 – Införlivande: I denna bestämmelse fastställs villkoren för införlivande, särskilt att medlemsstaterna måste införliva direktivet i den nationella rättsordningen inom ett år efter ikraftträdandet.

Förslag till

EUROPAPARLAMENTETS OCH RÅDETS DIREKTIV

om fastställande av minimiregler för att förebygga och motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen samt om ersättande av rådets direktiv 2002/90/EG och rådets rambeslut 2002/946/RIF

EUROPAPARLAMENTET OCH EUROPEISKA UNIONENS RÅD HAR ANTAGIT
 DETTA DIREKTIV

med beaktande av fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, särskilt artikel 83.2,
 med beaktande av Europeiska kommissionens förslag,
 efter översändande av utkastet till lagstiftningsakt till de nationella parlamenten,
 med beaktande av Europeiska ekonomiska och sociala kommitténs yttrande¹,
 med beaktande av Regionkommitténs yttrande²,
 i enlighet med det ordinarie lagstiftningsförfarandet, och
 av följande skäl:

- (1) Hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen är en brottslig verksamhet som utsätter människor för livsfara och kränker deras värdighet i syfte att uppnå stora vinster, vilket undergräver de grundläggande rättigheterna. Denna brottsliga verksamhet bidrar till irreguljär migration och undergräver unionens mål för migrationshantering. Utförandet av sådan brottslig verksamhet drivs av den ökande efterfrågan och av de stora vinster som kriminella organisationer erhåller. Att förebygga och bekämpa dessa brott förblir en prioritering för unionen.
- (2) Direktiv 2002/90/EG³ och rådets rambeslut 2002/946/RIF⁴ (*paketet för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse*) utgör unionens rättsliga ram för att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse för tredjelandsmedborgare. Här fastställs en gemensam brottsrubricering för hjälp till olovlig inresa, hjälp till olovlig transitering och hjälp till olovlig vistelse och fastställs den straffrättsliga ramen för påföljder för sådana brott. För att hantera nya trender och göra unionsramen för att förebygga och bekämpa dessa brott mer ändamålsenlig är det nödvändigt att uppdatera den befintliga rättsliga ramen.
- (3) I Europeiska rådets slutsatser av den 9 februari 2023 bekräftades behovet av att stärka unionens åtgärder för att förhindra irreguljär migration och förlust av människoliv,

¹ EUT C , , s. .

² EUT C , , s. .

³ Rådets direktiv 2002/90/EG av den 28 november 2002 om definition av hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse (EGT L 328, 5.12.2002, s. 17, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2002/90/oj>).

⁴ Rådets rambeslut 2002/946/RIF av den 28 november 2002 om förstärkning av den straffrättsliga ramen för att förhindra hjälp till olaglig inresa, transitering och vistelse (EGT L 328, 5.12.2002, s. 1, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2002/946/oj).

särskilt genom att intensifiera samarbetet med ursprungs- och transitländer och genom att stärka samarbetet mellan medlemsstaterna och med Europol, Frontex och Eurojust. I den förnyade åtgärdsplanen mot smuggling av migranter (2021–2025) fastställs de politiska åtgärderna mot migrantsmuggling, som en viktig del av den övergripande strategi i fråga om migration som fastställs i den nya migrations- och asylpakten. Åtgärderna fördelas på fyra prioriterade områden: förstärkt samarbete med partnerländer och internationella organisationer, sanktioner mot migrantsmugglare och förhindrande av att migranter utnyttjas, förstärkt samarbete mellan brottsbekämpande och rättsliga myndigheter och stöd till deras arbete, samt förbättrade kunskaper.

- (4) Hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse är ett gränsöverskridande fenomen, och brottets internationella dimension bör erkännas när åtgärder antas på unionsnivå och nationell nivå. Unionen och medlemsstaterna bör därför ta hänsyn till sina internationella åtaganden när de vidtar åtgärder på EU-nivå och nationell nivå, bland annat när det gäller tilläggsprotokollet mot människosmuggling land-, luft- och sjövägen till Förenta nationernas konvention mot gränsöverskridande organiserad brottslighet, Förenta nationernas havsrättskonvention, den internationella konventionen om säkerheten för människoliv till sjöss, den internationella sjöräddningskonventionen, Förenta nationernas konvention om barnets rättigheter samt det arbete som utförs av FN:s drog- och brottsbekämpningsbyrå.
- (5) Med beaktande av utvecklingen av den verksamhet som syftar till hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen samt unionens och medlemsstaternas rättsliga skyldigheter enligt internationell rätt, bör brottsrubriceringen tillnärmas ytterligare i alla medlemsstater så att den omfattar de relevanta gärningarna på ett mer heltäckande sätt.
- (6) I enlighet med principerna om straffrättens laglighet och proportionalitet, och för att bekämpa brottslig verksamhet som i vinstsyfte utsätter människor för livsfara och kränker deras värdighet, är det nödvändigt att tillhandahålla en exakt och detaljerad brottsrubricering som motverkar dessa brottsliga gärningar. Hjälp till olovlig inresa, transitering eller vistelse i unionen bör utgöra ett brott om det finns en koppling till en faktisk eller utlovad ekonomisk eller materiell fördel. Denna gärning bör också kriminaliseras om det är högst sannolikt att den orsakar allvarlig skada för de tredjelandsmedborgare som är föremål för brottet, eller för någon annan person, även om den inte kopplas till någon ekonomisk eller materiell fördel eller något löfte om en sådan fördel. Kriminalisering är nödvändigt för att avskräcka personer från tillvägagångssätt som att offentligt, till exempel via internet, uppmana tredjelandsmedborgare till olovlig inresa, transitering eller vistelse i unionen. Tillhandahållande av objektiv information eller rådgivning till tredjelandsmedborgare om villkoren för laglig inresa och vistelse i unionen och om internationellt skydd bör inte betraktas som en offentlig uppmaning.
- (7) Det är lämpligt att föreskriva straffrättsligt ansvar om det finns en koppling till en ekonomisk eller materiell fördel eller om migranter med stor sannolikhet kommer att utsättas för allvarlig skada. Dessa rekvisit uppfylls vanligtvis inte när det gäller bistånd till familjemedlemmar, tillhandahållande av humanitärt bistånd eller stöd till grundläggande mänskliga behov. Tredjelandsmedborgare bör inte bli straffrättsligt ansvariga för att ha varit föremål för sådana brott. Syftet med detta direktiv är inte heller att kriminalisera, å ena sidan, bistånd till familjemedlemmar och, å andra sidan, humanitärt bistånd eller stöd till grundläggande mänskliga behov som ges till tredjelandsmedborgare i enlighet med rättsliga skyldigheter.

- (8) Konsekvenserna av hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse sträcker sig bortom den medlemsstat där den olovliga inresan äger rum. Minimireglerna om brottsrekvisit bör omfatta gärningar som äger rum på vilken medlemsstats territorium som helst, så att andra medlemsstater än dem där olovlig inresa äger rum tillåts att agera med anledning av sådana brott, förutsatt att de berörda medlemsstaterna fastställer sin behörighet i fråga om dessa brott.
- (9) Det finns ett behov av att skilja mellan brottet hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen och grova brott som orsakar större skada för samhället och enskilda personer. Påföljdsnivåerna bör återspegla att samhället ser mer allvarligt på gärningarna ju grövre och skadligare de är, och därför bör grova brott bli föremål för strängare påföljder.
- (10) Medlemsstaterna bör tillämpa detta direktiv i enlighet och full överensstämmelse med 1951 års konvention angående flyktingars rättsliga ställning, ändrad genom protokollet angående flyktingars rättsliga ställning från 1967, sina skyldigheter i fråga om tillgång till internationellt skydd, särskilt principen om *non-refoulement*, och de grundläggande rättigheterna.
- (11) Påföljderna för brotten bör vara effektiva, avskräckande och proportionerliga. I detta syfte bör miniminivåer för högsta fängelsestraff fastställas för fysiska personer. Kompletterande åtgärder är ofta ändamålsenliga och bör därför också finnas tillgängliga i straffrättsliga förfaranden. Med tanke på den eventuella risk som tredjelandsmedborgare som begått de brott som definieras i detta direktiv kan utgöra för allmän ordning och säkerhet bör de bli föremål för återvändande i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG⁵ eller i enlighet med nationell rätt om medlemsstaterna har utnyttjat artikel 2.2 b i det direktivet, antingen efter att ha avtjänat fängelsestraffet i en medlemsstat eller i syfte att helt eller delvis avtjäna fängelsestraffet i ett tredjeland, utan att det påverkar tillämpningen av förmånligare bestämmelser enligt unionsrätten eller nationell rätt. Dessutom bör dessa tredjelandsmedborgare – utan att det påverkar tillämpningen av förmånligare bestämmelser enligt unionsrätten eller nationell rätt – förbjudas att resa in på medlemsstaternas territorium på nytt under en lämplig tidsperiod som ska fastställas från fall till fall, vilken i de allvarligaste fallen kan uppgå till tio år. Detta bör inte påverka domares eller domstolars handlingsfrihet att utdöma lämpliga påföljder i de enskilda straffrättsliga förfarandena.
- (12) Bedömningen av brottets svårhetsgrad bör även omfatta försök till brott som inte leder till olovlig inresa i unionen. Försök som lett till en eller flera tredjelandsmedborgares död bör bli föremål för strängare sanktioner än andra typer av försök. Med tanke på brottets gränsöverskridande dimension och det faktum att ett försök till brott är lika allvarligt som ett utfört brott om gärningen leder till tredjelandsmedborgares död är det motiverat och proportionerligt att fastställa minimiregler om högsta straffrättsliga påföljder på unionsnivå.
- (13) Om det föreskrivs i nationell rätt bör juridiska personer hållas straffrättsligt ansvariga för hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen. Medlemsstater vars nationella lagstiftning inte tillåter att juridiska personer föreskrivs straffrättsligt ansvar bör säkerställa att deras administrativa sanktionssystem innehåller verkningsfulla,

⁵ Europaparlamentets och rådets direktiv 2008/115/EG av den 16 december 2008 om gemensamma normer och förfaranden för återvändande av tredjelandsmedborgare som vistas olagligt i medlemsstaterna (EUT L 348, 24.12.2008, s. 98, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2008/115/oj>).

avskräckande och proportionerliga sanktionstyper och sanktionsnivåer, i enlighet med vad som fastställs i detta direktiv, för att uppnå direktivets mål. Dessa påföljder bör åtföljas av kompletterande åtgärder. För att säkerställa att de straffrättsliga och förvaltningsrättsliga bötesbelopp som utdöms är avskräckande bör de sättas med hänsyn tagen till de juridiska personernas ekonomiska situation och globala omsättning.

- (14) För att de sanktioner som i praktiken utdöms ska bli verkningsfulla bör försvårande omständigheter föreskrivas som återspeglar brottets allvar. Bland de försvårande omständigheterna finns situationer som gynnar annan olaglig verksamhet, såsom utnyttjande, däribland sexuellt utnyttjande, instrumentalisering, undanhållande av andras identitetshandlingar och inblandning i olaglig anställning.
- (15) Tillnärmningen och verkan av de sanktionsnivåer som i praktiken utdöms bör också främjas genom gemensamma förmildrande omständigheter som återspeglar det bidrag som fysiska eller juridiska personer som har begått ett brott som avses i detta direktiv ger när de samarbetar med de behöriga nationella myndigheterna i samband med utredningen eller upptäckten av sådana brott.
- (16) Medlemsstaterna bör fastställa regler om preskriptionstider för att på ett verkningsfullt sätt kunna bekämpa de brott som avses i detta direktiv, utan att det påverkar tillämpningen av nationella regler som inte fastställer preskriptionstider för utredning, lagföring och verkställighet.
- (17) För att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen är det av yttersta vikt att säkerställa att vinningen av brottet verkligen tas i beslag, liksom de hjälpmedel som används för att begå brotten, till exempel båtar, båtmotorer och andra båtdelar samt andra typer av fordon. För detta ändamål bör befintliga instrument om frysning och förverkande av vinning av och hjälpmedel vid brott utnyttjas fullt ut, såsom Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU⁶.
- (18) Med tanke på att de brott som avses i detta direktiv är gränsöverskridande, att gärningspersonerna är rörliga och att utredningarna också kan vara gränsöverskridande är det nödvändigt att fastställa regler om medlemsstaternas fastställande av behörighet för att effektivt motverka sådana gärningar. Olovlig transitering eller vistelse som helt eller delvis sker på en medlemsstats territorium bör göra det möjligt för en annan medlemsstat än den där den första olovliga inresan ägde rum att fastställa behörighet. Eftersom de brott som avses i detta direktiv är allvarliga och gränsöverskridande måste behörigheten fastställas inte bara för fysiska personer som är medborgare i den berörda medlemsstaten, utan även för tredjelandsmedborgare som är stadigvarande bosatta på dess territorium. Behörighet över juridiska personer bör fastställas när dessa är etablerade i den berörda medlemsstaten eller med avseende på verksamhet som helt eller delvis bedrivs på medlemsstatens territorium. Av samma skäl är det nödvändigt att en medlemsstat fastställer behörighet över brott som begåtts ombord på fartyg och luftfartyg som är registrerade i medlemsstaten eller som för dess flagg. Medlemsstaterna, inbegripet andra medlemsstater än den där den första olovliga inresan ägde rum, bör fastställa behörighet i fråga om de brott som avses i detta

⁶ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU av den 3 april 2014 om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen (EUT L 127, 29.4.2014, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/42/oj>).

direktiv när de leder till att de tredjelandsmedborgare som är föremål för brottet reser in i, transiterar genom eller vistas i den berörda medlemsstaten.

- (19) Om en tredjelandsmedborgare får hjälp att resa till en medlemsstats territorium kan de berörda medlemsstaterna fastställa sin behörighet när det gäller försök till brott, i det fall tredjelandsmedborgaren inte reser in på deras territorium. Medlemsstaterna bör åtminstone fastställa sin behörighet när det gäller ett försök till brott som orsakar en tredjelandsmedborgares död.
- (20) Om fler än en medlemsstat har behörighet över ett brott bör de berörda medlemsstaterna samarbeta för att fastställa vilken av dem som är bäst lämpad att väcka åtal. Om de behöriga myndigheterna i de berörda medlemsstaterna, efter samarbete eller direkta samråd enligt rådets rambeslut 2009/948/RIF⁷, beslutar att centralisera de straffrättsliga förfarandena i en enda medlemsstat genom överföring av straffrättsliga förfaranden, bör förordning (EU).../... [förslag till förordning om överföring av straffrättsliga förfaranden]⁸ användas för en sådan överföring. I detta syfte bör de relevanta kriterierna i artikel 5 i den förordningen vederbörligen beaktas. Vilken prioritering och vikt dessa ska ges bör baseras på de sakförhållanden och omständigheter som råder i varje enskilt fall.
- (21) För att motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen bör både straffrättsliga och förebyggande mekanismer användas. Förebyggandet av de brott som avses i detta direktiv bör minska behovet av straffrättsliga åtgärder och bör ha bredare fördelar när det gäller att minska brottsligheten. Dessa åtgärder bör syfta till att öka allmänhetens medvetenhet och omfatta informationskampanjer samt forsknings- och utbildningsprogram. Dessa bör genomföras i samarbete med andra medlemsstater, relevanta unionsbyråer och tredjeländer.
- (22) Om de nationella myndigheter som upptäcker, utreder, lagför eller avkunnar dom avseende de brott som avses i detta direktiv saknar resurser eller befogenhet att ingripa skapar detta hinder för ändamålsenligt förebyggande och bestraffande av sådana brott. Resursbrist kan i synnerhet hindra myndigheterna från att vidta åtgärder eller begränsa deras verkställighetsåtgärder, vilket gör det möjligt för gärningspersoner att undgå ansvar eller att undgå att straffas på ett sätt som motsvarar brottets svårhetsgrad. Minimikriterier för resurser och befogenhet att ingripa bör därför fastställas.
- (23) För att brottsbekämpningskedjan ska fungera ändamålsenligt krävs en rad specialistkunskaper. På grund av de komplexa utmaningar som hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen innebär, och arten av sådana brott, krävs ett sektorsövergripande tillvägagångssätt, en hög nivå av juridiska kunskaper, teknisk expertis och ekonomiskt stöd samt en hög kompetens- och specialiseringsnivå inom alla relevanta behöriga myndigheter. Medlemsstaterna bör tillhandahålla utbildning anpassad till respektive yrkesroller för dem som upptäcker, utreder, lagför eller avkunnar dom avseende brott som rör hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen.
- (24) För att säkerställa att verkställigheten blir framgångsrik bör medlemsstaterna tillhandahålla effektiva utredningsverktyg för de brott som avses i detta direktiv, såsom de som ingår i deras nationella lagstiftning för kamp mot organiserad

⁷ Rådets rambeslut 2009/948/RIF av den 30 november 2009 om förebyggande och lösning av tvister om utövande av jurisdiktion i straffrättsliga förfaranden (EUT L 328, 15.12.2009, s. 42, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2009/948/oj).

⁸ COM(2023) 185 final.

brottslighet och andra allvarliga brott, t.ex. avlyssning, övervakning inklusive elektronisk övervakning, övervakning av bankkonton och andra finansiella utredningsverktyg. Dessa verktyg bör tillämpas i enlighet med proportionalitetsprincipen och med full respekt för Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna. I enlighet med nationell rätt bör användningen av dessa utredningsverktyg motiveras av arten och svårhetsgraden av de brott som utreds. Rätten till skydd för personuppgifter bör respekteras.

- (25) Onlineinnehåll som utgör eller underlättar de brott som avses i detta direktiv, särskilt tillhandahållande av hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i EU eller offentlig uppmaning till detta via internet, kommer att omfattas av åtgärder i enlighet med Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065⁹ när det gäller olagligt innehåll.
- (26) För att kampen mot hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen ska bli verkningsfull är det nödvändigt att medlemsstaternas behöriga myndigheter samlar in korrekta, konsekventa och jämförbara uppgifter om omfattningen och utvecklingen av de brott som avses i detta direktiv, de insatser som görs för att bekämpa dem och resultaten av dessa insatser. Medlemsstaterna bör samla in relevanta statistiska uppgifter om sådana brott och rapportera om dem till kommissionen. Kommissionen bör regelbundet bedöma och offentliggöra resultaten på grundval av uppgifter som lämnas av medlemsstaterna. Medlemsstaterna bör också regelbundet samla in och sprida information och statistiska uppgifter om tillämpningen av detta direktiv för att möjliggöra övervakning av dess genomförande. Informationen och de statistiska uppgifterna bör vara jämförbara mellan medlemsstaterna och samlas in på grundval av gemensamma miniminormer.
- (27) Eftersom detta direktivs mål (att fastställa minimiregler för att förebygga och motverka hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse i unionen) inte i tillräcklig utsträckning kan uppnås av medlemsstaterna själva, och att målet därför på grund av åtgärdens omfattning och verkan bättre kan uppnås på unionsnivå, kan unionen vidta åtgärder i enlighet med subsidiaritetsprincipen i artikel 5 i fördraget om Europeiska unionen. I enlighet med proportionalitetsprincipen i samma artikel går direktivet inte utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål.
- (28) Detta direktiv överensstämmer med de grundläggande rättigheter och principer som erkänns i Europeiska unionens stadga om de grundläggande rättigheterna, särskilt respekten för och skyddet av människans värdighet, människans rätt till integritet, förbudet mot tortyr och omänsklig eller förnedrande bestraffning eller behandling, rätten till frihet och säkerhet, barnets rättigheter, föreningsfriheten, rätten till ett effektivt rättsmedel och till en opartisk domstol, principerna om laglighet och proportionalitet i fråga om brott och straff samt förbudet mot *ne bis in idem*.
- (29) Syftet med detta direktiv är att ändra och utvidga bestämmelserna i direktiv 2002/90/EG och rambeslut 2002/946/RIF. Eftersom de ändringar som ska göras är väsentliga bör direktiv 2002/90/EG och rambeslut 2002/946/RIF av tydlighetsskäl ersättas i sin helhet med avseende på de medlemsstater som är bundna av detta direktiv.

⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2022/2065 av den 19 oktober 2022 om en inre marknad för digitala tjänster och om ändring av direktiv 2000/31/EG (förordningen om digitala tjänster) (EUT L 277, 27.10.2022, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2022/2065/oj>).

- (30) Detta direktiv påverkar inte tillämpningen av Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG¹⁰ och utträdesavtalet mellan EU och Förenade kungariket¹¹.
- (31) Irland deltar i detta direktiv i enlighet med artikel 5.1 i protokoll nr 19 om Schengenregelverket införlivat inom Europeiska unionens ramar, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, och i enlighet med artikel 6.2 i rådets beslut 2002/192/EG¹².
- (32) I enlighet med artiklarna 1 och 2 i protokollet om Danmarks ställning, fogat till fördraget om Europeiska unionen och fördraget om Europeiska unionens funktionssätt, deltar Danmark inte i antagandet av detta direktiv, som inte är bindande för eller tillämpligt på Danmark. Eftersom detta direktiv är en utveckling av Schengenregelverket bör Danmark, i enlighet med artikel 4 i det protokollet, inom sex månader efter det att rådet har beslutat om detta direktiv besluta huruvida landet ska genomföra det i sin nationella lagstiftning.
- (33) När det gäller Island och Norge utgör detta direktiv, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket¹³, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av det område som avses i artikel 1 A i rådets beslut 1999/437/EG¹⁴.
- (34) När det gäller Schweiz utgör detta direktiv, i enlighet med avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket¹⁵, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av de områden som avses i artikel 1 A i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2008/146/EG¹⁶.
- (35) När det gäller Liechtenstein utgör detta direktiv, i enlighet med protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och

¹⁰ Europaparlamentets och rådets direktiv 2004/38/EG av den 29 april 2004 om unionsmedborgares och deras familjemedlemmars rätt att fritt röra sig och uppehålla sig inom medlemsstaternas territorier och om ändring av förordning (EEG) nr 1612/68 och om upphävande av direktiven 64/221/EEG, 68/360/EEG, 72/194/EEG, 73/148/EEG, 75/34/EEG, 75/35/EEG, 90/364/EEG, 90/365/EEG och 93/96/EEG, EUT L 158, 30.4.2004, s. 77, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2004/38/oj>.

¹¹ Avtal om Förenade konungariket Storbritannien och Nordirlands utträde ur Europeiska unionen och Europeiska atomenergigemenskapen 2019/C 384 I/01 (EUT C 384 I, 12.11.2019, s. 1, ELI: [http://data.europa.eu/eli/treaty/withd_2019\(3\)/oj](http://data.europa.eu/eli/treaty/withd_2019(3)/oj)).

¹² Rådets beslut 2002/192/EG av den 28 februari 2002 om Irlands begäran om att få delta i vissa bestämmelser i Schengenregelverket (EGT L 64, 7.3.2002, s. 20, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2002/192/oj>).

¹³ EGT L 176, 10.7.1999, s. 36, ELI: [http://data.europa.eu/eli/agree_international/1999/439\(1\)/oj](http://data.europa.eu/eli/agree_international/1999/439(1)/oj).

¹⁴ Rådets beslut 1999/437/EG av den 17 maj 1999 om vissa tillämpningsföreskrifter för det avtal som har ingåtts mellan Europeiska unionens råd och Republiken Island och Konungariket Norge om dessa båda staters associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket (EGT L 176, 10.7.1999, s. 31, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/1999/437/oj>).

¹⁵ EUT L 53, 27.2.2008, s. 52.

¹⁶ Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj>).

Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket¹⁷, en utveckling av de bestämmelser i Schengenregelverket som omfattas av de områden som avses i artikel 1 A i beslut 1999/437/EG jämförd med artikel 3 i rådets beslut 2011/350/EU¹⁸.

- (36) När det gäller Cypern, Bulgarien och Rumänien utgör detta direktiv en akt som utvecklar Schengenregelverket eller som på annat sätt har samband med detta i den mening som avses i artikel 3.1 i 2003 års anslutningsakt respektive artikel 4.1 i 2005 års anslutningsakt.

HÄRIGENOM FÖRESKRIVS FÖLJANDE.

Artikel 1

Innehåll

I detta direktiv fastställs minimiregler om brottsrekvisit och sanktioner för hjälp till olovlig inresa, transitering och vistelse för tredjelandsmedborgare, samt åtgärder för att förebygga och motverka sådana brott.

Artikel 2

Definitioner

I detta direktiv gäller följande definitioner:

1. *tredjelandsmedborgare*: en person som inte är unionsmedborgare i den mening som avses i artikel 20.1 i fördraget om Europeiska unionens funktionssätt och som heller inte är en person som åtnjuter fri rörlighet enligt unionsrätten enligt definitionen i artikel 2.5 i Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399¹⁹.
2. *ensamkommande barn*: en tredjelandsmedborgare yngre än 18 år som anländer till medlemsstaternas territorium utan en medföljande vuxen som enligt lag eller praxis i den berörda medlemsstaten ansvarar för honom eller henne, så länge vederbörande inte faktiskt tas om hand av en sådan person, inbegripet en underårig som har lämnats ensam utan medföljande vuxen efter det att han eller hon rest in på medlemsstaternas territorium.
3. *juridisk person*: varje rättssubjekt som har denna status enligt tillämplig nationell lagstiftning, med undantag för stater eller offentliga organ vid utövandet av offentliga maktbefogenheter samt offentliga internationella organisationer.

¹⁷ EUT L 160, 18.6.2011, s. 21.

¹⁸ Rådets beslut 2011/350/EU av den 7 mars 2011 om ingående på Europeiska unionens vägnar av protokollet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen, Schweiziska edsförbundet och Furstendömet Liechtenstein om Furstendömet Liechtensteins anslutning till avtalet mellan Europeiska unionen, Europeiska gemenskapen och Schweiziska edsförbundet om Schweiziska edsförbundets associering till genomförandet, tillämpningen och utvecklingen av Schengenregelverket, om avskaffande av kontroller vid de inre gränserna och om personers rörlighet (EUT L 160, 18.6.2011, s. 19, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dec/2011/350/oj>).

¹⁹ Europaparlamentets och rådets förordning (EU) 2016/399 av den 9 mars 2016 om en unionskodex om gränspassage för personer (kodex om Schengengränserna), (EUT L 77, 23.3.2016, s. 1, ELI: <http://data.europa.eu/eli/reg/2016/399/oj>).

Artikel 3

Brott

1. Medlemsstaterna ska säkerställa att avsiktlig hjälp till en tredjelandsmedborgare att resa in i, transitera genom eller vistas på en medlemsstats territorium i strid med relevant unionsrätt eller den berörda medlemsstatens lagstiftning om tredjelandsmedborgares inresa, transitering och vistelse utgör ett brott om
 - a) den person som utför gärningen begär, tar emot eller accepterar, direkt eller indirekt, en ekonomisk eller materiell fördel, eller ett löfte därom, eller utför sin gärning för att erhålla en sådan fördel, eller
 - b) det är mycket sannolikt att gärningen leder till att en person orsakas allvarlig skada.
2. Medlemsstaterna ska säkerställa att offentlig uppmaning till en tredjelandsmedborgare att resa in i, transitera genom eller vistas på en medlemsstats territorium i strid med relevant unionsrätt eller den berörda medlemsstatens lagstiftning om tredjelandsmedborgares inresa, transitering och vistelse utgör ett brott.

Artikel 4

Grova brott

Medlemsstaterna ska säkerställa att de gärningar som avses i artikel 3 utgör ett grovt brott i följande fall:

- a) Om brottet begicks inom ramen för en kriminell organisation i den mening som avses i rådets rambeslut 2008/841/RIF²⁰.
- b) Om det begångna brottet uppsåtligen eller genom grov oaktsamhet orsakade allvarlig skada för eller innebar livsfara för de tredjelandsmedborgare som var föremål för brottet.
- c) Om brottet begicks med användning av grovt våld,
- d) Om de tredjelandsmedborgare som var föremål för brottet var särskilt utsatta, däribland ensamkommande barn.
- e) Om brottet ledde till att tredjelandsmedborgare som var föremål för brottet avled.

Artikel 5

Anstiftan, medhjälp och försök

Medlemsstaterna ska säkerställa att anstiftan, medhjälp och försök till något av de brott som avses i artiklarna 3.1 och 4 är straffbart.

²⁰ Rådets rambeslut 2008/841/RIF av den 24 oktober 2008 om kampen mot organiserad brottslighet (EUT L 300, 11.11.2008, s. 42, ELI: http://data.europa.eu/eli/dec_framw/2008/841/oj).

Artikel 6

Påföljder för fysiska personer

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 är belagda med effektiva, proportionerliga och avskräckande straffrättsliga påföljder.
2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de brott som avses i artikel 3 är belagda med ett högsta fängelsestraff på minst 3 år.
3. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de brott som avses i artikel 4 a–d är belagda med ett högsta fängelsestraff på minst 10 år.
4. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att de brott som avses i artikel 4 e, däribland försök till sådana brott, är belagda med ett högsta fängelsestraff på minst 15 år.
5. Utöver de straffrättsliga påföljder som utdöms i enlighet med punkterna 1–4 ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att fysiska personer som har dömts för något av de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 kan bli föremål för straffrättsliga eller förvaltningsrättsliga sanktioner eller åtgärder som beslutats av en behörig myndighet, inbegripet följande:
 - a) Återkallande av tillstånd att bedriva verksamhet som har lett till brottet, eller förbud mot att direkt eller genom mellanhand utöva den yrkesverksamhet genom vilken brottet begicks.
 - b) Återvändande efter det att påföljden har verkställts i en medlemsstat, eller återvändande för att avtjäna hela eller en del av det utdömda straffet i det mottagande tredjelandet, utan att det påverkar tillämpningen av förmånligare bestämmelser enligt unionsrätten eller nationell rätt.
 - c) Förbud mot inresa till och vistelse på medlemsstaternas territorium under en lämplig period på högst 10 år, utan att det påverkar tillämpningen av förmånligare bestämmelser enligt unionsrätten eller nationell rätt.
 - d) Uteslutning från tillgång till offentlig finansiering, inklusive anbudsförfaranden, bidrag och koncessioner.
 - e) Böter.
 - f) Frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brottet, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU²¹.

Artikel 7

Juridiska personers ansvar

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att juridiska personer kan ställas till ansvar för de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 och som begåtts till fördel för den juridiska personen av en person som agerat antingen enskilt

²¹ Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU av den 3 april 2014 om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen (EUT L 127, 29.4.2014, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/42/oj>).

eller som en del av den juridiska personens organisation och som har en ledande ställning inom den juridiska personen, grundad på

- a) befogenhet att företräda den juridiska personen,
 - b) befogenhet att fatta beslut på den juridiska personens vägnar,
 - c) befogenhet att utöva kontroll inom den juridiska personen.
2. Medlemsstaterna ska också vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att en juridisk person kan ställas till ansvar om brister i övervakning eller kontroll som ska utföras av en person som avses i punkt 1 har gjort det möjligt för en person som är underställd den juridiska personen att till dennas fördel begå de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5.
3. En juridisk persons ansvar enligt punkterna 1 och 2 ska inte utesluta straffrättsliga förfaranden mot fysiska personer som är gärningspersoner, anstiftare eller medhjälpare till de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5.

Artikel 8

Sanktioner för juridiska personer

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att en juridisk person som hålls ansvarig i enlighet med artikel 7 blir föremål för effektiva, proportionerliga och avskräckande sanktioner.
2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att sanktioner eller åtgärder för juridiska personer som enligt artikel 7 är ansvariga för de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 får omfatta följande:
- a) Straffrättsliga och förvaltningsrättsliga böter.
 - b) Fråntagande av rätt till offentliga förmåner, stöd eller bidrag.
 - c) Tillfällig eller permanent uteslutning från tillgång till offentlig finansiering, inklusive anbudsförfaranden, bidrag och förmåner.
 - d) Tillfälligt eller permanent näringsförbud.
 - e) Rättslig övervakning.
 - f) Rättsligt beslut om upplösning av verksamheten.
 - g) Tillfällig eller permanent stängning av inrättningar som har använts för att begå brottet.
 - h) Återkallande av tillstånd att bedriva verksamhet som har lett till att brottet begåtts.
 - i) Frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brottet, i enlighet med Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU²².
3. De straffrättsliga eller förvaltningsrättsliga bötesbeloppen ska stå i proportion till gärningens svårhetsgrad och den berörda juridiska personens individuella,

²²

Europaparlamentets och rådets direktiv 2014/42/EU av den 3 april 2014 om frysning och förverkande av hjälpmedel vid och vinning av brott i Europeiska unionen (EUT L 127, 29.4.2014, s. 39, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2014/42/oj>).

ekonomiska och andra omständigheter. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att högstanivån för sådana böter inte är lägre än

a) 3 % av den juridiska personens totala globala omsättning, antingen under det räkenskapsår som föregick det räkenskapsår då brottet begicks, eller under det räkenskapsår som föregick bötesbeslutet, för de brott som avses i artikel 3,

b) 5 % av den juridiska personens totala globala omsättning, antingen under det räkenskapsår som föregick det räkenskapsår då brottet begicks, eller under det räkenskapsår som föregick bötesbeslutet, för de brott som avses i artikel 4 a–d,

c) 6 % av den juridiska personens totala globala omsättning, antingen under det räkenskapsår som föregick det räkenskapsår då brottet begicks, eller under det räkenskapsår som föregick bötesbeslutet, för de brott som avses i artikel 4 e.

4. När medlemsstaterna föreskriver straffrättsliga eller förvaltningsrättsliga böter enligt punkt 3 får de föreskriva regler som är tillämpliga i fall där det inte är möjligt att fastställa bötesbeloppet på grundval av den juridiska personens totala globala omsättning under det räkenskapsår som föregick det räkenskapsår då brottet begicks, eller under det räkenskapsår som föregick bötesbeslutet.

Artikel 9

Försvårande omständigheter

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att följande omständigheter betraktas som försvårande omständigheter vid de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5:

- a) Brottet begicks av en offentlig tjänsteman i samband med tjänsteutövning.
- b) Brottet medförde eller ledde till att tredjelandsmedborgare som var föremål för brottet blev inblandade i olaglig anställning i den mening som avses i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/52/EG²³.
- c) Gärningspersonen har tidigare genom lagakraftvunnen dom dömts för brott av samma slag enligt artiklarna 3, 4 eller 5,
- d) Brottet medförde eller ledde till att tredjelandsmedborgare som var föremål för brottet utnyttjades eller blev föremål för instrumentalisering.
- e) Identitets- eller resehandlingar undanhölls tredjelandsmedborgare som var föremål för brottet.
- f) Brottet begicks medan gärningspersonen bar skjutvapen.

Artikel 10

Förmildrande omständigheter

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att det, när det gäller de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5, kan betraktas som en förmildrande omständighet att

²³ Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/52/EG av den 18 juni 2009 om minimistandarder för sanktioner och åtgärder mot arbetsgivare för tredjelandsmedborgare som vistas olagligt (EUT L 168, 30.6.2009, s. 24, ELI: <http://data.europa.eu/eli/dir/2009/52/oj>).

gärningspersonen förser de behöriga myndigheterna med information som de annars inte skulle ha kunnat erhålla och hjälper dem att

- a) identifiera eller lagföra övriga gärningspersoner, eller
- b) finna bevisning.

Artikel 11

Preskriptionstider för straffbara gärningar

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att föreskriva en preskriptionstid som möjliggör utredning, åtal, rättegång och dom i fråga om de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 under en tillräckligt lång tidsperiod efter det att brotten begåtts, i syfte att hantera dessa brott på ett ändamålsenligt sätt.
2. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att möjliggöra utredning, åtal, rättegång och rättsliga avgöranden
 - a) av de brott som avses i artikel 3, under en period av minst 7 år från den tidpunkt då brottet begicks,
 - b) av de brott som avses i artikel 4 a–d under en period av minst 10 år från den tidpunkt då brottet begicks,
 - c) av de brott som avses i artikel 4 e, däribland försök till sådana brott, under en period av minst 15 år från den tidpunkt då brottet begicks.
3. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa verkställighet av
 - a) ett fängelsestraff som utdöms efter en lagakraftvunnen fällande dom för ett brott som avses i artikel 3 i minst 7 år från dagen för den lagakraftvunna fällande domen,
 - b) ett fängelsestraff som utdöms efter en lagakraftvunnen fällande dom för ett brott som avses i artikel 4 a–d i minst 10 år från och med dagen för den lagakraftvunna fällande domen,
 - c) ett fängelsestraff som utdöms efter en lagakraftvunnen fällande dom för ett brott som avses i artikel 4 e, däribland försök till ett sådant brott, i minst 15 år från dagen för den lagakraftvunna fällande domen.
4. Genom undantag från punkterna 2 och 3 får medlemsstaterna fastställa en kortare preskriptionstid, förutsatt att preskriptionstiden kan avbrytas eller suspenderas i händelse av vissa handlingar. Denna tidsperiod får inte vara kortare än
 - a) 5 år för de brott som avses i artikel 3,
 - b) 8 år för de brott som avses i artikel 4 a–d,
 - c) 10 år för de brott som avses i artikel 4 e, däribland försök till sådana brott.

Artikel 12

Behörighet

1. Varje medlemsstat ska fastställa sin behörighet över ett brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 om brottet
 - a) helt eller delvis begås på dess territorium,

- b) begås av en av dess medborgare eller av en tredjelandsmedborgare som är stadigvarande bosatt på dess territorium,
 - c) utförs till fördel för en juridisk person
 - i) som är etablerad på dess territorium,
 - ii) med avseende på all verksamhet som helt eller delvis bedrivs på medlemsstatens territorium,
 - d) begås ombord på ett fartyg eller ett luftfartyg som är registrerat i medlemsstaten eller som för dess flagg,
 - e) leder till inresa, transitering eller vistelse på dess territorium för tredjelandsmedborgare som varit föremål för brottet.
2. Medlemsstaterna ska fastställa behörighet över försök till ett brott som avses i artikel 4 e, om gärningen skulle ha utgjort ett brott över vilket behörighet skulle ha fastställts i enlighet med punkt 1.
 3. Vid lagföringen av de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 och som begåtts utanför en medlemsstats territorium ska varje medlemsstat vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att dess behörighet inte är beroende av något av följande villkor:
 - a) Att gärningarna är straffbelagda på den plats där de begicks.
 - b) Att åtalet endast kan inledas efter det att information har översänts från den stat där brottet begicks.
 4. Om ett brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 omfattas av mer än en medlemsstats behörighet, ska de berörda medlemsstaterna samarbeta för att fastställa vilken av dem som ska genomföra straffrättsliga förfaranden. Ärendet ska, om så är lämpligt och i enlighet med artikel 12 i rambeslut 2009/948/RIF, hänskjutas till Eurojust.

Artikel 13

Förebyggande insatser

1. Medlemsstaterna ska vidta lämpliga åtgärder, såsom informations- och upplysningskampanjer samt forsknings- och utbildningsprogram, som syftar till att öka allmänhetens medvetenhet och minska förekomsten av de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5.
2. När så är lämpligt ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att genomföra den verksamhet som avses i punkt 1 i samarbete med andra medlemsstater, relevanta unionsbyråer och tredjeländer.

Artikel 14

Resurser

Medlemsstaterna ska säkerställa att de nationella myndigheter som är behöriga att upptäcka, utreda, lagföra eller avkunna dom avseende de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 har tillräckligt med kvalificerad personal och tillräckligt av de ekonomiska och tekniska resurser som krävs för att de på ett ändamålsenligt sätt ska kunna utföra sina uppgifter i samband med genomförandet av detta direktiv.

Artikel 15

Utbildning

1. Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att deras personal inom brottsbekämpning, domstolsväsende och vid myndigheter med ansvar för brottsutredningar och brottmålsprocesser avseende de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5 har tillräckliga resurser för och regelbundet tillhandahålls särskild utbildning.
2. Utan att det påverkar rättsväsendets oberoende ska medlemsstaterna vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa att domare, åklagare, personal inom brottsbekämpning och rättsväsendet samt behöriga myndigheters personal som deltar i straffrättsliga förfaranden och utredningar får regelbunden särskild utbildning med avseende på målen för detta direktiv.

Artikel 16

Utredningsverktyg

Medlemsstaterna ska vidta de åtgärder som krävs för att säkerställa tillgången till verkningsfulla och proportionerliga verktyg för utredning och lagföring av de brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5. När så är lämpligt ska dessa verktyg inbegripa särskilda utredningsverktyg, t.ex. sådana som används för att bekämpa organiserad brottslighet eller andra allvarliga brott.

Artikel 17

Insamling av uppgifter och statistik

1. Medlemsstaterna ska samla in statistiska uppgifter uppdelade efter den typ av brott som avses i artiklarna 3, 4 och 5.
2. De statistiska uppgifter som avses i punkt 1 ska omfatta åtminstone följande:
 - a) Antalet tredjelandsmedborgare som blivit föremål för brottet, uppdelat efter medborgarskap, kön och ålder (barn/vuxen).
 - b) Genomsnittstiden för brottsutredningar.
 - c) Antalet fysiska personer som åtalats för brott som avses i detta direktiv, uppdelat efter kön och medborgarskap.
 - d) Antalet juridiska personer som åtalats för brott som avses i detta direktiv, uppdelat efter etableringsort.
 - e) Antalet beslut från åklagarmyndigheterna, uppdelat efter typ av beslut (att väcka åtal eller inte väcka åtal).
 - f) Antalet lagakraftvunna domstolsavgöranden, uppdelat efter typ av avgörande (fällande dom, frikännande, avslag i sak eller ej, inklusive uppgörelser utom rättegång).
 - g) Antalet fysiska personer som dömts för brott som avses i detta direktiv, uppdelat efter kön och medborgarskap.
 - h) Antalet fysiska personer som är föremål för påföljder uppdelat efter typ och nivå av straff (fängelse, böter, andra), samt efter kön och medborgarskap.
 - i) Antalet juridiska personer som dömts för brott som avses i detta direktiv och blivit föremål för sanktioner.

j) Antalet juridiska personer som blivit föremål för sanktioner uppdelat efter etableringsort och typ av sanktion (böter, övriga).

k) Genomsnittstiden för handläggning av mål i första, andra respektive högsta instans.

3. Medlemsstaterna ska årligen och senast den 1 juli varje år offentliggöra, i maskinläsbart och disaggregerat format, de statistiska uppgifter som avses i punkt 2 för det föregående året och översända dem till kommissionen.

Artikel 18

Ersättande av direktiv 2002/90/EG och rambeslut 2002/946/RIF

1. Direktiv 2002/90/EG och rambeslut 2002/946/RIF ska ersättas med avseende på de medlemsstater som är bundna av detta direktiv, utan att det påverkar dessa medlemsstaters skyldigheter när det gäller tidsfristerna för införlivande av dessa instrument med nationell rätt.
2. För de medlemsstater som är bundna av detta direktiv ska hänvisningar till direktiv 2002/90/EG och rambeslut 2002/946/RIF anses som hänvisningar till det här direktivet.

Artikel 19

Införlivande

1. Medlemsstaterna ska senast den [ett år efter det att detta direktiv har trätt i kraft] sätta i kraft de lagar och andra författningar som är nödvändiga för att följa detta direktiv. De ska genast överlämna texten till dessa bestämmelser till kommissionen.
2. När en medlemsstat antar dessa bestämmelser ska de innehålla en hänvisning till detta direktiv eller åtföljas av en sådan hänvisning när de offentliggörs. Närmare föreskrifter om hur hänvisningen ska göras ska varje medlemsstat själv utfärda.
3. Medlemsstaterna ska underrätta kommissionen om texten till de centrala bestämmelser i nationell rätt som de antar inom det område som omfattas av detta direktiv.

Artikel 20

Ikraftträdande

Detta direktiv träder i kraft den tjugonde dagen efter det att det har offentliggjorts i *Europeiska unionens officiella tidning*.

Artikel 21

Adressater

Detta direktiv riktar sig till medlemsstaterna i enlighet med fördragen.

Utfärdat i Bryssel den

På Europaparlamentets vägnar
Ordförande

På rådets vägnar
Ordförande